

A Fővárosi Ítéltábla a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kozma Péterügyvéd) által képviselt felperesnek - a által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. december 10. napján kelt 18.P.21.186/2012/42. számú ítélete ellen, a felperes részéről 43. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, a felperes részére fizetendő tőkeösszeget 3.374.500 (hárommillió-háromszázhetvennégyezer-ötszáz) forintra felemeli azzal, hogy ezen összegből 2.632.000 (kétmillió-hatszázharminckétezer) forint után 2010. december 6. napjától, 812.500 (nyolcszáztizenkettőezer-ötszáz) forint után 2012. december 8. napjától köteles az alperes kamat fizetésére. A havonta fizetendő járadék összegét 12.500 (tizenkétezer-ötszáz) forintra, a lejárt járadékkövetelés összegét 812.500 (nyolcszáztizenkettőezer-ötszáz) forintra felemeli, az alperes javára fizetendő perköltség összegét 127.200 (százhuszonhétezer-kétszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest 460.800 (négy százhatvanezer-nyolcszáz) forint, míg az alperest 259.200 (kétszázötvenkilencezer-kétszáz) forint kereseti illeték megfizetésére az államnak külön felhívásra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest 16.600 (tizenhatezer-hatszáz) forint, míg az alperest 108.800 (száznyolcezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében a 2010. december 6. napjánten bekövetkezett balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest mint a balesetet okozó gépjármű kötelező felelősségbiztosítóját.

Az alperes a kereset részbeni elutasítását kérte; a követelés jogalapját nem vitatta, a felperesi kárigényt eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.814.500 forintot és kamatait, továbbá 2015. január 1. napjától kezdődően havonta előre esedékesen fizessen meg a felperesnek minden hónap 10. napjáig 12.500 forintot. Megállapította, hogy a lejárt járadékkövetelés összege 502.500 forint. Az ítéletet a lejárt és jövőben esedékes járadék tekintetében fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és döntött perköltség viselése tárgyában is.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette: az alperes - figyelemmel a gépjármű kötelező felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény 27. §-ára és 28. § (1) bekezdésére - mint a károkozó felelősségbiztosítója köteles a biztosított által okozott károkért helytállni. A bíróság a kártérítés mértékét az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 355. § (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg. A felperes a baleset következtében baloldali combnyaktörést szenvedett, azonban a törés szövődményesen - többek között - alsó végtagi rövidüléssel és részleges térdízület merevséggel gyógyult meg, így a balesettel összefüggésben sérült a felperesnek a Ptk. 76. §-a szerinti testi épséghez való joga, mely személyiségi jogsérelemre tekintettel a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti kártérítés illeti meg. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét az alperesi 1.300.000 forint teljesítést is beszámítva összesen 2.500.000 forintban állapította meg, tekintettel a felperes 16%-os egészségkárosodására és 20% munkaképesség-csökkenésére. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes önállóan közlekedni, tisztálkodni nem tud, járásképesége csökkent, fájdalmai vannak, korábbi aktív életét, szabadidős tevékenységét folytatni nem tudja.

Az elsőfokú bíróság vagyoni kárként gondozási költség címén a szakértői véleményre figyelemmel 5 hónap időtartamra az alperes által elismert havi 10.000 forintot állapított meg, az alperesi 30.000 forint összegű teljesítést elszámolva további 20.000 forintot ítélt meg a felperes javára. A háztartási kisegítő iránti igényt elutasította, mivel a felperes előadása szerint a balesetet megelőzően sem végzett háztartási munkát, azt a vele egy háztartásban élő leszármazója a Csjt. 60. § (1) bekezdése és 61. § (1) bekezdése alapján ingyenesen végzi. A felperesnek 96.000 forint gyógytorna költsége merült fel, melyből az alperes 4.000 forintot önként teljesített. A közlekedési költség vonatkozásában a felperes havi 10.000 forint igényét megalapozottnak találta, a lejárt járadék összegét a 90.000 forintos alperesi teljesítés elszámolásával 390.000 forintban határozta meg. A felperes havi gyógyszerköltségét az alperes által elismert havi 1.000 forintban látta indokoltnak, a lejárt járadékból 7.500 forint részteljesítést számolt el az alperes javára, a hátralék összege 40.500 forint. A részben felperesi tulajdont képező révfülöpi ingatlan gondozására az alperesi elismerés alapján évi 18.000 forintot látott megítélhetőnek, a lejárt járadék összege 72.000 forint. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek nem volt elégséges a felmerült költségeinek szükségességét igazolni, hanem azok rendszeres vagy esetenkénti felmerülését is igazolnia kellett. Amennyiben ez elmaradt, a költségek mértékét a bíróság az alperesi elismerés alapján határozta meg. A perköltség vonatkozásában az elsőfokú bíróság a pervesztesség-pernyertesség arányában határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, az alperest további 1.250.000 forint nem vagyoni és 822.000 forint vagyoni kára, összesen 2.072.000 forint és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A gyógyszerköltségét havi 2.000 forinttal kérte felemelni, a gondozási díjat havi 20.000 forintban kérte megállapítani 10 hónapra, továbbá indítványozta háztartási kisegítő vonatkozásában havi 12.000 forint járadék megállapítását véghatáridő megállapítása nélkül. Kérelme indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság a gondozási költséget csupán 5 hónap időtartamban állapította meg, pedig orvosi iratokkal igazolta, hogy két alkalommal állt kórházi kezelés alatt, így szerinte összesen 10 hónap időtartamra illeti meg

kártérítés. Az alperes részleges gondozásra kalkulálta az általa elismert havi 10.000 forintos összeget, a szakértő azonban ilyen szűkítést nem tett, így az igényelt 20.000 forint/hó nem eltúlzott. E körben további igénye 150.000 forint.

A háztartási kisegítő szükségességét és indokoltságát a beszerezett szakvélemény igazolta. A kórházi elbocsátásokat követően 5-5 hónap terjedelemben ágyban fekvő beteg volt, semmilyen maga körüli munkát ellátni nem tudott. Kiemelte, hogy a fekvő beteg mellett eleve több a háztartási munka, melyet a bíróság figyelmen kívül hagyott. Ezen a jogcímen 576.000 forint lejárt járadékigénnyel élt, és a havi járadék mértékét 12.000 forintban kérte megállapítani. Gyógyszerköltségét havi 3.000 forintra kérte felemelni. Az alperes ezen jogcímen „számlával nem igazolt/ átalány” megjegyzéssel 2011. évben 2.500 forintot ismert el és fizetett ki havonta. További igénye ezen a címen 96.000 forint, járadékigénye 3.000 forint.

Nem vagyoni kárát 3.750.000 forintban jelölte meg. Előadta, hogy nemzetközileg elismert tudós, számtalan társadalmi tisztséget töltött be, mely egyben szórakozása, hobbija is volt. Minden öröme, sikere ezen hivatásához kötötte. A magánéletben a baleset elzárta az utazástól, a nyaraló gondozásától, horgászattól. A mindennapi életben is segítségre szorul, ami lelkileg és fizikailag is megviselte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek nem csupán azt kellett bizonyítania, hogy a kára bekövetkezett, hanem azt is, hogy milyen mértékben. Az orvosszakértői vélemény 5 hónap gondozási időt állapított meg, nem részletezte, hogy melyik műtét után mennyi ideig és milyen mértékű gondozásra volt a felperesnek szüksége, így a bizonyítatlanság az ő terhére esik.

Háztartási kisegítő tekintetében ismételten hivatkozott a felperes állítására, miszerint a baleset előtt már nem végzett háztartási munkát, azt a lánya végezte. Megítélése szerint neki ingyenesen el kell látnia édesapját és be kell segítenie a háztartási munkákba. A gyógyszerköltséggel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a szakvélemény alapján megállapított 3.000 forint olyan gyógyszerek kapcsán került megjelölésre, amelyek megvásárlását a felperes nem igazolta.

A nem vagyoni kártérítés összegét az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperes megváltozott körülményeinek figyelembevételével.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján. Ítéletét a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja értelmében tárgyalás mellőzésével hozta meg, figyelemmel arra, hogy a (3) bekezdés szerinti tárgyalás tartása iránti kérelmet a felek nem terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperest az egészségi állapotában a baleset miatt bekövetkezett hátrányos változás következtében nem vagyoni kár érte. A bíróságnak arra kell törekednie a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál, hogy a károkozás idején fennálló értékviszonyoknak megfelelő, olyan mértékű pénzbeli ellentételezést állapítson meg, amely alkalmas a károsult által elszenvedett károsodás megközelítő kompenzálására. Az elsőfokú bíróság a felperest ért hátrányokat teljes körűen feltárta, azonban annak mértékét túlzottan alacsony értékben határozta meg. A másodfokú bíróság különös tekintettel arra, hogy a felperes sérülése maradandó fogyatékossgot eredményezett, ezáltal mozgásában korlátozottá vált, állapotában javulás nem várható, az őt ért nem vagyoni kár kompenzálására - figyelemmel a fellebbezés korlátaira - összesen 3.750.000 forintot látott szükségesnek, amelyből az alperes 1.300.000 forintot önként teljesített.

A felperes gondozási költséget mindkét kórházi kezelését követő 5-5 hónap időtartamban kérte

meghatározni havi 20.000 forint összegben. Az orvosszakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy a felperes a Szent János Kórház Traumatológiai Osztályának kezelése alatt állt 2010. december 6. napjától 2010. december 14. napjáig, míg a SE II. számú Belgyógyászati Klinikán 2011. november 2. napjától november 10. napjáig, az ORFI II. Reumatológiai Rehabilitációs Osztályán 2011. november 10-től feküdt, ahol combnyaktörés utáni nem kellő csontosodás miatt kezelték. Az orvosszakértő ezen adatok ismeretében jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a baleseti sérülések miatt a bal alsó végtagot terhelő nehéz és közepesen nehéz tevékenységekben 5 hónapig részleges gondozásra szorult, naponta 6 órában. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a gondozás időtartamát helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság a felperes javára megállapított havi 10.000 forint összegű gondozási díjat a napi 6 óra gondozás ellentételezéseként túlzottan alacsonynak találta. A felperes gondozását a családtagjai látták el, ezért annak költségét külön igazolni nem tudta. Tekintettel a gondozás napi időtartamára, a felperes által igényelt havi 20.000 forint összegű díj mint általános kártérítés [Ptk. 359. § (1) bekezdés] nem volt eltúlzott. Ezért a másodfokú bíróság gondozási díjhátralékot - elszámolva az alperes által teljesített 30.000 forintot - 70.000 forintra felemelte.

A felperes havi 12.000 forint háztartási kisegítő díjának megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. E körben a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a felperes nehéz és közepesen nehéz, valamint lépcsőzést, tartós állást igénylő, bal alsó végtag terhelésével, kényszertartással járó háztartási feladatok ellátásában segítséget igényel. Nem vitás, hogy a felperes a baleset bekövetkezése előtti években - tekintettel előrehaladott életkorára - már nehezebb háztartási munkákat nem végzett, ebben hozzátartozója segítette. A balesetet követően azonban a felperes élete jelentősen megváltozott, addig a munkanapok többségében munkahelyén étkezett, lényegében csak szombat, vasárnapi napokon kellett részére ebédet főzni, mely a balesetet után mindennapossá vált. Az a körülmény, hogy ezen munkákat a felperes hozzátartozója látja el, nem mentesíti az alperest a kártérítés megfizetése alól. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alperest 2011. január 1-jétől havi 5.000 forint háztartási kisegítő járadék megfizetésére kötelezte. A lejárt járadék mértékét 2014. december 31. napjáig 240.000 forintban állapította meg, míg 2015. január 1. napjától a folyamatos járadék összegét szintén 5.000 forintban határozta meg általános kártérítés címén, a Ptk. 359. § (1) bekezdése értelmében.

A felperes a gyógyszerköltsége felemelését kérte havi 3.000 forintra. Az orvosszakértői vélemény szerint a felperes indokoltan használ fájdalomcsillapító szereket a balesettel összefüggésben álló végtagi fájdalmai enyhítésére. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az ezzel felmerült tényleges költségeit a felperes nem bizonyította. Önmagában az orvosszakértői vélemény csupán azok indokoltságát, de annak felmerültét nem bizonyítja.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az elsőfokú eljárásban felmerült költségeik a feleket a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében pervesztesség-pernyertesség arányában terhelik.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti illeték viseléséről az ítélet rendelkező részében nem határozott, csupán az indokolás tartalmaz e tekintetben megállapításokat. A másodfokú bíróság azonban a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozott a le nem rótt illeték megfizetéséről.

A felperes fellebbezése túlnyomó részben eredményre vezetett, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a)

pontja és (5) bekezdése szerint megállapított másodfokú perköltség megfizetésére.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a felek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján - szintén pervesztességük-pernyertességük arányában - kötelesek megfizetni az állam javára külön felhívásra.

Budapest, 2015. május 26.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: